

## K otázkám Morávka

Václava

Ve své předešlé práci, týkající se rekonstrukce posledních hodin života Václava Morávka, jsem se dopustil jistých nepřesností, které se nyní pokusím uvést na pravou míru. Článek o posledním boji škpt. Morávka jsem psal pod vlivem literatury faktu ( Kettner-Jedlička, Ströbinger ) a poslední studie Viléma Čermáka, respektive pokusil jsem se o rekonstrukci událostí, které se udály v podvečer 21.3.1942 v parčíku pod Prašným mostem. Za využití popisu zranění dle pitevního protokolu Václava Morávka tak, jak je uvedl pan Čermák nejdříve ve své diplomové práci a posléze i v článku Tři otázky Václava Morávka v časopisu Historie a vojenství..

Co se událo 21.3.1942 na Prašném mostě dnes zcela určitě nikdo na 100% nezodpoví, ovšem studiem nových dokumentů, logickou úvahou, se můžeme výrazně přiblížit k tomu, co se 21.3.1942 v podvečer vlastně stalo, respektive jaký byl sled událostí, který zapříčinil zatčení spojky Václava Řeháka a smrt škpt. Václava Morávka.

V loňském roce vyšla panu Čermákovi kniha s názvem **Muž proti okupaci**, která ve svém závěru událostí kolem inkriminovaného místa v první jarní den roku 1942 popisuje.. Jsem toho názoru, že nejvýraznějším přínosem této knihy, s ohledem na možné varianty událostí kolem 21.3.1942, je pitevní protokol škpt. Morávka.

Po uveřejnění mého článku zde na Militaryzone, jsem zaznamenal mnoho pozitivních ohlasů, ale nejdůležitější se mi jevila nabídka spolupráce od pana Jiřího Košáře - - člena Severočeského leteckého archivu, který zpracovává historii věznic Praha - Pankrác během nacistické okupační správy v letech 1939 - 1945 s užším zaměřením na odbojové složky veškerého domácího odboje.

Vzájemnou výměnou informací, porovnáním a studiem dokumentů, se nám společně podařilo dosáhnout výsledku, který poopravuje mou předchozí verzi uvedenou na Militaryzone.

Především bych rád upozornil, že tato naše rekonstrukce je jednou z mnoha variant, které se nabízejí a zřejmě nemusí být konečná. Neboť co autor, to možná varianta událostí.

Vycházeli jsme především ze studia archivních dokumentů, dobových snímků okolí Prašného mostu, porovnávali veškeré dostupné výpovědi tehdejších svědků, výpovědi zaměstnanců gestapa, kteří byli po válce zajištěni a přiklonili jsme se k názoru, že zatčení Václava Řeháka a přestřelka škpt. Morávka s gestapem, předcházela rozsáhlá zatýkácká akce z 21.3.1942, která proběhla již dopoledne a měla zcela jistě vliv i na následující podvečerní události.

Během naší práce jsme se nesoustředili pouze na samotný fakt smrti škpt. Morávka, ale v širším kontextu také na události, které 21.3.42 předcházely. Neboť vše souvisí se vším a osudné střetnutí bylo vyústěním celá řady skutečností, které je zde třeba připomenout a sahají svou důležitostí minimálně do října 1941.

Zabývali jsme se nejen otázkou ,jak zahynul škpt. Morávek, ( samotný akt - průběh smrti velmi zdařile po objevení pitevního protokolu uveřejnil p.Čermák ), ale především otázkou proč se na Prašném mostě objevil.

Neboť podle zprávy gestapa a na základě výpovědí později zajištěných jeho zaměstnanců se v Parčíku u Prašného mostu - během akce ,,v které šli zaměstnanci gestapa zatýkat na jisto,, a která vedla původně jen k zatčení Morávka ,,důvěrníka,, Václava Řeháka se škpt. Morávek objevil de facto ,,navíc,,

Jak to tak bývá, na samém počátku bylo slovo.. Respektive rýpnutí od p. Čermáka přímo v knize, kde úvahy o druhé akci , ve stejný den, ale o hodinu později, mnou v předešlém článku „Poslední boj špkt.Václava Morávka“, popsané, označil jako za naprosto absurdní..

Vycházel jsem z druhého vydání knihy Tajemství Tří králů v r.95/ Tři kontra gestapo v r.67/, pánů Kettnera a Jedličky, kteří uvedli na scénu postavu tajemného npor. S, o kterém jsme se ale od nich neměli možnost dozvědět prakticky nic.. Dnes můžeme těmto autorům poděkovat za to, že v dané době vůbec někdo o hrdinství „Tří králů,, a jejich spolupracovníků psal. Ovšem v jejich podání došlo k značnému zkreslení reálných událostí a to nejen 21.3.42, ale i předcházejících a do podvědomí čtenářů se tak dostaly bohužel jen verze z výše jmenovaných knih. Skutečnost byla prostší, mnohem méně romantická, za to víc krutá a bezvýchodná..

Tak jak to u novinářů pišících takzvanou literaturu faktu chodí.. A kde chybějí fakta, přichází spekulace. Tu logičtější, tu spekulativnější, ale stále a jen z říše fantazie. To se stane často i zkušeným a renomovaným autorům, historiky nevyjímaje.. ..neboť nikdo není neomylný.

Proto jsme s panem Košařem začali pátrat znovu a důkladněji. Přálo nám štěstí.. Mohli jsme mluvit s p. Böswartem, synem někdejšího domácího Paula Thümmela a s praneteří Marie Líkařové , slečnou Blankou Jedličkovou, která se svou gymnazijní prací, ve které se zabývá historií činnosti rodiny Líkařů a Řeháků v době okupace, získala významná ocenění. /Líkařovi a Řehákovi v odboji na Bílé Hoře - SOČ 2006/2007 - gymnázium Náchod - vítěz okresního kola a 7. místo v krajském kole v oboru Historie /.

U těchto dvou jmenovaných bych se rád pro doplnění informací zastavil. Pan Böswart ml., (

v době kdy jeho otec ubytoval Paula Thümmela jako Dr.Steinberga mu bylo devatenáct let), nám velice pomohl při určování některých detailů ze života Paula Thümmela a díky své výborné paměti navedl správným směrem. Podotkl bych, že se v žádném případě nejednalo o nepodstatné drobnosti, ale o detaily, které mají v širším kontextu zásadní význam pro vytvoření obrazu tehdejších kontaktů Thümmel - Morávek, Řehák.

Slečna Blanka Jedličková nám poskytla velice dobře zpracované a opatrované autentické dokumenty ze života rodiny Líkařů a Řeháků.

Na základě studia archivních dokumentů jsme mohli konečně vyškrtnout Bohumila Sieberta jako npor.S, kterého jsem uvedl v souvislosti s předchozím článkem z okruhu podezřelých, kteří měli nějakou příčinnou souvislost se smrtí špkt.Morávka.

Ne, že by se jednalo o postavu s aureolou čestnosti a bezúhonnosti, ale v příběhu Václava Morávka nehrál žádnou roli. To jen po válce, když byl získán do služeb StB, čas od času vypovídal neuvěřitelné historky, které již v roce 1954 označili analytici státní bezpečnosti jako krajně nedůvěryhodné tvrzení bývalého konfidenta gestapa, kterého i sami Němci v roce 1944 zatkli společně s jeho nadřízeným komisařem Gallem za braní úplatků od sledovaných odbojových pracovníků nebo jejich rodinných příslušníků a svou konfidentskou pouť skončil v Terezíně.

Bohumil Siebert podle posudku StB z roku 1954 cituji : **Nikdy nebyl orgánem gestapa, nýbrž obyčejný konfident, který na pokyn vedoucího orgána Galla si musel při vchodu do budovy gestapa dáti vystaviti navštívenku. Jako konfident se nesměl moc v budově ukazovat. Nemohl dostávat do ruky různá hlášení a nikdy nebyl zaměstnán v budově gestapa. Každá jeho výpověď musí být brána s velkou rezervou. To, co uvádí ve svých výpovědích po roce 1945, má**

**odposloucháno od zajištěných  
příslušníků gestapa a tlumočnicků,  
s kterými byl společně  
v zajišťovací vazbě na bývalém RNB  
v Praze.**

Siebertova výpověď, mimo jiné zmíněná v knize Josefa Frolíka „Špion vypovídá“ kdy se sešel 19.3.1963 se svým řídicím orgánem StB Horníkem v kavárně Letná, aby zde po více jak jednadvaceti letech vyprávěl o napomáhání odbojové skupině Balabán - Mašín - Morávek tím, že osobně zprostředkoval během války předání dokumentů - seznamu konfidentů mezi skupinou B - M - M a orgány anglické zpravodajské služby, patří do říše výmyslů. Tato informace byla tehdy nadřizeným agenta Horníka vyhodnocena jako velmi zajímavý poznatek z období okupace, ale zřejmě ani agent StB Horník neměl v té době dostatečný přehled o skutečných možnostech a aktivitách svého informátora během okupace a neznal posudek StB na Bohumila Sieberta z roku 1954 jako na velice sporného svědka, informátora, který si své výpovědi vymýšlí, věří jim, že je skutečně prožil a naprostá většina z nich nemá reálný podklad.

Několik dní po tomto rozhovoru byl Siebert dodán do vazby za podvody. Zřejmě i nyní se snažil být velice nepostradatelný informátor v předtuše nástupu trestu.

Za zmínku stojí jen fakt, že se ve své výpovědi Bohumil Siebert zmínil o jistém mjr. Hlavínovi, který byl údajně zatčen gestapem a následně propuštěn. Ještě se o něm v článku zmíníme v souvislosti s údajným mjr.H, jak jej uvedli Č.Amort a I.M.Jedlička / Tajemství vyzvědače A54 /, R. Ströbinger/ Stopa vede k Renému/, P. Kettner a I.M.Jedlička / Tajemství Tří králů/ a v neposlední řadě i M.Ivanov./ Nejen černé uniformy /.

V knize Tři kontra Gestapo a jejím následném rozšířeném vydání Tajemství tří králů autorů Kettnera a Jedličky, se dále objevuje postava npor. S., což měla být spojka plk. Churavého zatčená spolu s ostatními jeho

spolupracovníky a posléze jako jediná ze zatčených osob propuštěna. Tuto postavu měl Řehák po svém zatčení označit na cele jistému Svobodovi jako člověka, se kterým se měl onoho večera setkat.

Postavu p. Svobody, který se měl přihlásit po uveřejnění knihy Tři kontra Gestapo přímo autorům s tím, že jistý čas pobýval v jedné cele s Václavem Řehákem, jsme ani po důkladném prostudování jak okupačních vězeňských spisů z inkriminované doby, tak i rozsudků německých soudů v říši, nedokázali potvrdit či vyvrátit. Bližší informace autoři Kettner s Jedličkou o Svobodovi neuvádí, několik osob stejného příjmení v uvedených archivních materiálech sice figuruje, ovšem pro nedostatek bližších indicií se nám prozatím nepodařilo postavu p.Svobody blíže specifikovat. Tato skutečnost bude vyžadovat více času, pro precizní prozkoumání všech dostupných dokumentů.

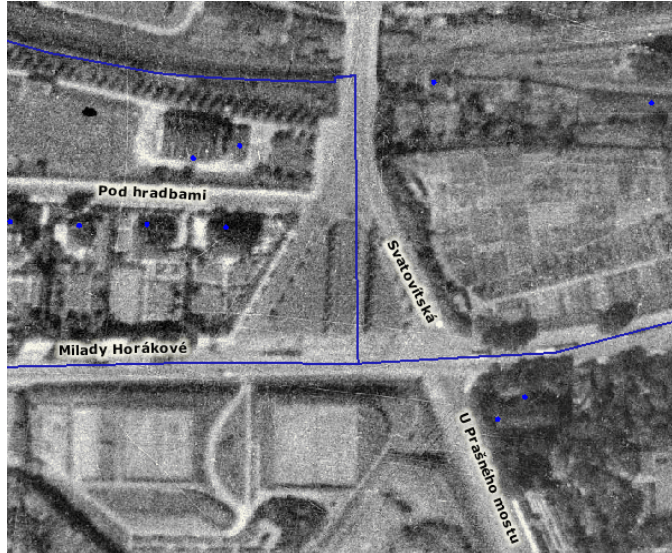
Ale podařilo se nám získat první a původní psanou verzi, ( sepsána červen 1945 ), výpovědi Marie Líkařové, sestry Václava Řeháka, která zřejmě jediná společně s manželkou Václava Řeháka Věnceslavou a dcerou Milenou se svým bratrem mluvila po jeho zatčení během povolené návštěvy v Pečkárně. Pro nás jeden z klíčových rozhovorů, který mezi nimi proběhl a osvětloval události z 21.3.1942 se uskutečnil v květnu 1942 po zatčení manžela paní Líkařové Josefa Líkaře.

V tu chvíli jsme si uvědomili, že klíč k co nejpřesnější rekonstrukci posledních chvil života špkt. Václava Morávka, bude činnost jeho spojky Václava Řeháka - Fešáka přímo v onen osudný den.

V naší poopravené verzi rekonstrukce boje v okolí Prašného mostu dne 21.3.1942 jsme vycházeli z hlášení pražského gestapa pro R.Heydricha z 26.3.1942 v Praze, které bylo podstoupeno třem úřadům SS v Berlíně, dále státnímu tajemníku K.H.Frankovi, vedoucímu SD v protektorátu Horstu Böhmému,

von Engelmanovi z pražské Abwehrstelle a úřadovně Brněnského gestapa.

Následně z pitevního protokolu škpt. Morávka, který uvedl p. Čermák, výpovědí M. Líkařové - sestry Václava Řeháka, výpovědi paní



Pichrtové - svědkyně přestřelky na Prašném mostě uvedené p. Čermákem a p. Ivanovem, výpovědi Václava Krupky, rozhovorů s panem Böswartem ml., ortofotomapy Prašného mostu z r. 1938, 1953, 2002, knihy Stanislava a Jaroslava Kokoškových, **Spor o agenta A54, Válka šifer a Gentlemani nečtou cizí dopisy** od Jiřího Janečka. Dále pak z dokumentů uložených v AMV, Národním archivu, výpovědi zatčených gestapáků Scharfa, Kowalczyka, Abendschöna a tlumočnicka gestapa Chalupského.

Všechny výše uvedené osoby uvedly více či méně zajímavých poznatků souvisejících s osudným střetnutím škpt. Morávka

*Parčík u Prašného mostu - stav z roku 1938*  
21.3.1942 na Prašném mostě. Jejich výpovědi se v některých detailech vzájemně shodují i odporují. Na základě těchto dostupných zjištění se pokusíme rekonstruovat naši verzi událostí, které předcházely a mají následně příčinnou souvislost s podvečerem prvního jarního dne roku 1942.

Vraťme se tedy zpět do 3. října 1941, kdy zprávy od Thümmela -

RENÉ předávala SPARTA I radiové ústředně ve Woldinghamu a v nerovném zápase s německou zaměřovací službou nakonec podlehla.

Budova jinonického akcízu stála osamoceně v polích na kótě 314 a byla pro

vysílání Klečkovy radiostanice krajně nevhodná z důvodu snadného zaměření.

Osudného dne z 3.10 - 4.10 1941 pracovala dlouho přes půlnoc a tak německé bezpečnostní orgány za asistence

pořádkové policie k podpoře gestapa provedli zátah, na jehož

konci podle hlášení byla... **překvapená obsluha, dva bývalí čeští vojáci a asi osmnáctiletý syn celníka Prokopa zatčeni, inspektor finanční stráže Karel Prokop se zachránil útekem z budovy, radiotelegrafista Jindřich Klečka spáchal v bezvýchodné situaci sebevraždu a tím unikl zatčení.**

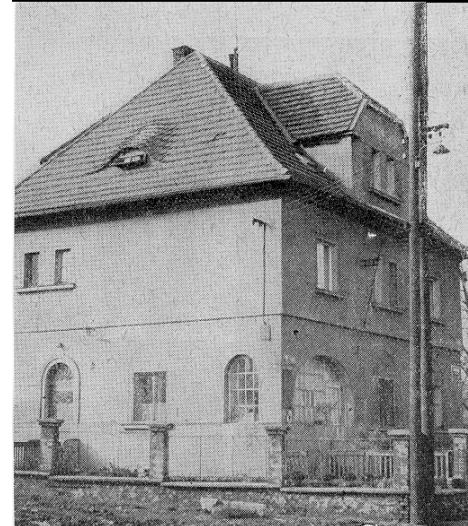
**Tajná vysílačka se ještě nacházela pod proudem a byla zajištěna.**

Následné vyhodnocení výše uvedeného zásahu gestapa vedlo k zatčení dalších osob a zajištění vysílacího materiálu v obci Jílové u Prahy.

Druhého dne rozběhla nová vlna zatýkání podporovatelů ilegální vysílačky, která se záhy přenesla i na další odbojové organizace. Odhalením vysílačky SPARTA I prakticky přestalo, až na ojedinělé výjimky, fungovat radiotelegrafické spojení mezi protektorátem a londýnským ústředím.

A na svůj další úspěch tentokrát gestapo nemuselo dlouho čekat.

Dne 8.10.1941 zatkl náhodně v letenském bytě



RNDr.mjr.Jedličku, který se sice při zatýkání chtěl zastřelit, ovšem pohotovým zásahem kriminálního tajemníka Petereita mu v tom bylo zabráněno. Během výslechů mjr.Jedličky se gestapo dozvědělo, že dopadlo sovětského zpravodajského rezidenta, který při prvním výslechu prozradil nejen členy své sítě, ale vypověděl také, že se má v nejbližší době sejít s „KAPREM,“ ( plk.Churavý ) jedním z vedoucích činitelů domácího odboje. Dalším ze zatčených byl i docent Radim Nováček, který během těžkého výslechu doznal, že dešifroval depeše adresované z Londýna profesoru Krajinovi.

Na základě Jedličkovi výpovědi byl plk.Churavým zatčen 9.10.1941 v 21.hodin na nábřeží Na Františku a jeho výslechy vedl inspektor Fleischer s komisařem Bingelem.

O průběhu výslechů se několikrát plk.Churavý zmínil ve svých motácích z Pankráce.

**Odpovídal jsem na všechno co se vztahovalo ke mně, ale nechtěl jsem říci, kde jsem bydlel a s kým jsem měl schůzky, které jsem měl zapsané v kalendáři. Začali mě tedy bít pěstí do obličeje a když to nepomohlo, začali mě řezat gumovými obuškami asi prst silnými do zadku. Přitom mne spoutali na rukách i na nohách a položili přes klubovku. Zatímco Fleischer a Bingel mi dali několik set ran, rval mne Herschelmann za pouta tak, že mi rozdrásal celé zápěstí...**

Úspěšný záťah v Jinonicích 4.10. Den poté nalezené radiodepeše, jimiž se předávaly důležité informace agenta RENÉ vedoucím české zpravodajské služby v Londýně v bytě Zdeňka Linharta, v němž bydlel i radiotelegrafista Jindřich Klečka. Společně s výslechy zatčených ilegálních pracovníků včetně mjr.Jedličky a plk.Churavého, to vše ve svých důsledcích vedlo k odhalení agenta RENÉ - Paula Thümmela.

Hlášení agenta RENÉ v zabavených a odposlechnutých radiodepeších byla politického a vojenského rázu. Úřadovna abwehru v Praze a Abwehrabteilung v Berlíně je označily ve své většině za vystihující a nutně vyžadující utajení. Radiodepeše byly pochopitelně zašifrovány, ale s bezpečností československého šifrovacího systému nebylo vše v pořádku a již od počátku šifrování zde byly slabiny.

Neradi bychom zde čtenáře zdržovali rozsáhlou analýzou československého šifrovacího systému v letech 1939 - 1945, ovšem pro lepší představu o tom, jak bezpečně byly šifrovány radiodepeše mezi Protektorátem a Londýnem, si z následujícího krátkého rozboru udělá úsudek čtenář sám.

Kvalita šifrovacích klíčů byla většinou na úrovni tehdejších znalostí jejich autorů. Ti si nepřipouštěli, že jejich klíče při vícenásobném použití nejsou bezpečné.

Autoři klíčů většinou nevěděli vůbec nic o metodách luštění šifer a uživatelé šifréři neměli ani tušení, že při nevhodném použití klíče, více depeších stejné délky šifrované v jednom dni, nechtěných zákonitostech vzniklých přepisem textů pomocí pevné číselné abecedy, užívání stejných metod šifrování jako před válkou, odesílání popisu nových šifrovacích klíčů proti všem zásadám konspirace, výpovědi zatčených o systému šifrování, neoddělení procesu šifrování od procesu u rádiového předávání zpráv, velmi dobře zapracovaná skupina německých dešifrantů a spousta dalších faktorů vede k závěru, že němečtí kryptologové mohou šifrované zprávy luštit.

A tyto zprávy někdy velmi snadno rozluštěné německými kryptology přispěly k odvetným akcím gestapa proti domácímu odboji, jak o tom nesporně svědčí i 300 stran německých překladů šifrované korespondence Londýn - ÚVOD v letech 1940 - 1942.

..

K rozluštění depeší SPARTY I došlo nejpravděpodobněji kolem 17.10.1941. Tento den si plk.Churavého po předchozím vyšetřování v oddělení II BM vyžádal opět kriminální inspektor Fleischer.

Ve svých motácích plk.Churavý k tomuto výsledku sděloval...**potřetí mne zmlátil gumovým obuškem a chtěl po mne pravá jména a adresy lidí s nimiž jsem se stýkal a znal je jen pod krycími jmény.**

Príslušníky kontrašpionážního referátu zajímal především RENÉ - neznámý a dobře zasvěcený informátor.

Výsledkem těchto výsledků, jak později ve své poválečné výpovědi potvrdil Kriminální tajemník Willy Abendschön, byla ochota plk.Churavého identifikovat neznámého informátora RENÉ, o kterém vyšetřovatelům sdělil pouze fakt, že styky s ním udržoval výhradně škpt.Morávek a on Churavý, jej viděl jen jednou během předávání peněz v automobilu.

Potvrdil též existenci podepsané stvrzenky na předanou finanční částku, kterou neznámý podepsal svým krycím jménem, poté co tato stvrzenka byla nalezena v jeho archivu. Závěrem může dát pouze jeho povšechný popis, protože se s ním setkal jen jednou.

Následovalo předložení fotografií možného zrádce plk.Churavému, avšak ani tento pokus nevedl k žádnému výsledku.

Veškerá zahájená šetření ohledně zrádce X neměla prozatím šanci na úspěch, protože údaje, které mělo gestapo k dispozici, byly více než skrovné.

V kontrašpionážním oddělení kriminálního komisaře Schultzeho se sice již od dubna 1941 vědělo, že si české odbojové hnutí vydržuje dobře situovaného informátora. První zmínka podle poválečné výpovědi Abendschöna pocházela od zatčeného pplk.Josefa Balabána, který během výsledků

uvedl, že má jakéhosi německého plukovníka, který mu dodává dobrý materiál a také stojí velice mnoho peněz. Veškeré další výsledky byly neúspěšné, respektive se více z pplk.Balabána dostat nepodařilo. Zatčený mjr.Jedlička potvrdil při výslechu Balabánovy údaje a dodal, že jednu ze zajímavých zpráv pocházející z vysokého armádního místa viděl dokonce na vlastní oči. To bylo k osobě neznámého informátora ze strany mjr.Jedličky vše. Výsledky plk.Churavého také nevedly k odhalení neznámého zrádce X a tak vyšetřování výrazně nepokročilo.

Kriminální komisař Schultze se proto obrátil o pomoc k pražské úřadovně abwehru a jak uvádí v poválečné výpovědi kriminální zaměstnanec Alfred Scharf, na základě rozluštěných depeší mezi domácím odbojem a Londýnem vyplynulo, že hledaný agent zrádce X - RENÉ prozradil do Londýna mimo jiné německé agenty Abwehrstelle Prag, kteří byli v rámci německé špionáže nasazeni v Istanbulu.

Zpětným ověřováním informací Abwehrstelle dohledala, že také Paul Thümmel v létě 1941, jako obchodník Paul Steinberg, vykonával úkoly vyplývající z jeho služebního zařazení na Blízkém východě.

Ve stejném období se také českoslovenští zpravodajci sami pokusili odhalit zrádce ve své vlastní expozituře na Balkáně, radiotelegrafické spojení, výměna informací mezi Londýnem a domácím odbojem, ověřování informací dodaných agentem RENÉ pomocí radiodepeší, to vše neuniklo pozornosti německé zpravodajské služby.

Následně po rozluštění těchto depeší, zatčení a prověřování několika vlastních agentů působících v Turecku a také prověřování vlastní výzvědné sítě, byli důstojníci Abwehrstelle 18.10 1941 schopni vyslovit konkrétní

jméno možného agenta zrádce X - RENÉ.

Byl jím Hauptvertrauensmann Paul Thümmel.

Kriminální komisař Schultze ve svém pozdějším hlášení uvedl následující:

**Po dohodě a Abwehrstelle Prag byl 19.10.1941 zajištěn pro vážné podezření ze zemězrady hlavní důvěrník Paul Thümmel narozený 15.1.1902 v Neuhausenu v Krušných horách, bytem v Praze, Břevnově, ulice Marka Mauricia 8.**

Jak uvedl ve své poválečné výpovědi Willy Abendschön, který případ Paula Thümmela vyšetřoval, doktor Holm při výsleších dokázal znamenitě odvádět podezření opět na jiné osoby a během výslechů dodával cenné rady a pokyny, které se daly využít pro služební potřebu. Po té, co jej nepoznal ani zatčený plk.Churavý, kterému byl Thümmel - Holm ukázán ve vedlejší místnosti, aby jej viděl a slyšel pootevřenými dveřmi, nebylo žádného důvodu, proč Thümmela nepustit na svobodu. Thümmel byl proto dne 25.11.1941 propuštěn z vazby.

Kdyby se během prvního zatčení Paulu Thümmelovi nepodařilo odvrátit vážné podezření ze zemězrady, jistě by gestapo, které mělo k dispozici osvědčenou skupinu observantů, na jeho styky se špkt.Morávkem od konce listopadu 1941 do března 1942 přišlo.

Paul Thümmel a špkt.Václav Morávek se zcela jistě museli sejít počátkem prosince 1941 a jedním z témat jejich rozhovoru muselo být možné nebezpečí prozrazení Thümmela vystupujícího v radiodepeších jako RENÉ.

Text depeše vznikl někdy po 9.12.1941 a RENÉ v ní poprvé vystupuje jako EVA. Což by byl logický krok po propuštění Thümmela 25.10.1941. Thümmel jistě našel nějaké spolehlivé vysvětlení ke změně

krycího jména v depeších, ke kterému přiměl špkt.Morávka. Ovšem fakt, že byl zatčen a vyslýchán, zřejmě velice zlehčil, případně použil pouze jako informaci, která měla špkt. Morávkovi naznačit, že situace v ON je z důvodů provalů z minulých týdnů velice vážná. Změna krycího jména pro další vysílání z RENÉ na EVA je jen logickým vyústěním hrozícího nebezpečí pro Thümmela o kterém již nepochybně věděl.

Z této depeše je velmi zajímavá jedna věta : **EVA velmi ohrožena výpovědí SAMA, ( plk.Churavý ), jenž vše prozradil.**

Tato Morávkova informace, která byla sepsána v konceptu radiodepeše, je s největší pravděpodobností nepravdivá, protože Thümmel zatčený 19.10.1941 vděčil za svou dočasnou svobodu právě statečnosti plk.Churavého, který jej ,,nepoznal,,

Pravděpodobně tuto informaci o výpovědi plk.Churavého, záměrně podsunul špkt.Morávkovi sám Thümmel, aby dokázal spolehlivě vysvětlit, proč byl vyšetřován. Také paní Líkařová se ve své výpovědi zmiňuje, že co vypovídal po svém zatčení Churavý mají od FRANTY.

17.12.1941 začaly nové výslechy plk.Churavého. A jak sděloval ve svých motácích, tentokrát převzal jeho případ osobně kriminální komisař Schultze ...**a od té doby se mnou jedná slušně.**

Nucená ochota ke spolupráci ovšem nevedla Schultzeho k cíli, ale naopak se stala pro kriminálního komisaře zdrojem několika blamáží, jak po válce uvedl tlumočnick gestapa Josef Chalupský a kriminální zaměstnanec gestapa Alfred Scharf.

Po těchto neúspěšných pokusech o dopadení Zrádce X pomocí plk.Churavého, se zaměstnanci gestapa spoléhali již víceméně na své síly.